ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Η ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

[Ὑπὸ τοῦ Ἰσπανοῦ συγγραφέως Ἐμμ. Γονζαλὲς]

[ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ]

Κάτω σὲ μιὰ ἐρημιὰ τοῦ Μεξικοῦ τὸ 1797, στὸν κῆπο μιᾶς ἀγροικίας, μία ὡραία κυρία κοιμᾶται. Εἶνε ὄμορφη σὰν ἄγγελος! Ἕνας φρικώδης τὴν ὄψι μοῦρος δοῦλος, τρυπωμένος στοὺς θάμνους σὲ μικρὴ ἀπόστασι, θαυμάζει κρυφὰ τὴν ὀμορφιά της τὴν ὀνειρεμμένη. Εἶνε ἐρωτευμένος μοζύ της παροφόρως, μισεῖ τὸν αὐθέντη του σύζυγό της, ἀλλὰ καὶ δὲν τολμᾷ νὰ τὴν ἐγγίσῃ. Ἔξαφνα βλέπει ἕνα τεράστιο φεῖδι νὰ κατεβαίνῃ ἐναντίον της. Πρὸς στιγμὴν διστάζει. Νὰ τὴν σώσῃ ἢ νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ πέσῃ θῦμα τοῦ τρομεροῦ ἑρπετοῦ; Τὸ φεῖδι πλησιάζει. Θὰ τὴν δαγκάσῃ στὸ κρινένιο λαιμό της. Τότε ὁ μαῦρος ὁρμᾷ καὶ τὸ φονεύει, δεχόμενος τὸ δάγκαμα στὸ βραχίονα. Ἡ θυσία του ὑπῆρξε μεγάλη. Ἡ κυρία δὲν ξύπνησε. Σκύβει καὶ τολμᾷ νὰ τὴν φιλήσῃ. Τὸ φίλημα αὐτὸ διώχνει τὸν ὕπνο της. Ταραγμένη ρωτᾷ τὸν δοῦλο τί θέλει ἐκεῖ.—«Ἤθελα νὰ σᾶς ἀναγγείλω πῶς ὁ αὐθέντης ἐπιστρέφει», λέγει αὐτός. Καὶ πράγματι ἀκούεται τὸ ποδοβολητὸ ἱππέως ποὺ πλησιάζει.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Καλά, Ἀκακία, τοῦ ἀπαντᾷ ἡ νεαρὰ γυναῖκα. Ὁ κ. Φαβιέρ, ὁ κύριός σου, θὰ σὲ ἀνταμείψῃ ὅπως σοῦ πρέπει, γιὰ τὴ γενναία σου πρᾶξι.

— Ὁ κύριος εἶνε μακράν, ἀπαντᾷ ὁ μαῦρος.

— Θὰ ἔλθῃ σήμερα διὰ τοῦ ποταμοῦ. Δὲν βλέπεις πῶς τὸν περιμένω;

— Ὁ κύριος λησμονεῖ νὰ ἐπαγρυπνῇ γιὰ σᾶς.

— Ναί, ὑπάρχουν μεγάλοι κίνδυνοι στὴν ἐρημία αὐτή, ἀλλὰ ἔχω καὶ τοὺς δούλους μας ποὺ μ' ἀγαποῦν.

— Ὦ! ναί, σᾶς ἀγαποῦν πολὺ κυρία!

Τὴν τελευταίαν αὐτὴν φράσιν ἀπήγγειλεν ὁ μαῦρος μὲ καταφανῆ συγκίνησιν. Ἐφαίνετο ταραγμένος. Κάποιο ἀπαίσιο σχέδιο εἶχε συλλάβει ἡ φαντασία του. Ἐτοι' μάζοταν ἴσως νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον τῆς δεσποίνης του, ὅταν ἔξαφνα ἡ μορφή του παρεμορφώθη ἀπὸ λύσσαν.

Στὰ ἑξησκημένα αὐτιά του ἔφθασεν ἔξαφνα κάποιος μακρυνὸς θόρυβος.

— Τί συμβαίνει; Γιατί εἶχες ἔλθει ἐδῶ ποὺ ἐκοιμώμουν; τὸν ξαναρώτησεν ἡ νεαρὰ κυρία του. Εἶχες νὰ μοῦ ἀναγγείλῃς τίποτε;

— Ναί δέσποινά μου. Ἐπλησίασα γιὰ νὰ σᾶς ἀναγγείλω τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ κυρίου, ὅταν ἔξαφνα ἀντίκρυσα τὸν κίνδυνο ποὺ σᾶς ἀπειλοῦσε...

— Τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ κυρίου; Θέ μου! Τί εὐτυχία! Ἐγύρισε λοιπὸν ὁ Γοντράν; Δὲν τοῦ συνέβη κανένα δυστύχημα σ' αὐταῖς ταῖς ἐπικίνδυναις ἐρημίαις; Παναγία Παρθένος, σ' εὐχαριστῶ! Ποῦ εἶνε ὅμως; Γιατὶ δὲν μ' ἐξύπνησες ἀμέσως νὰ ἰδῶ τὸν πολυαγαπημένο μου;

— Ἀκοῦστε κυρία!

Καὶ ὁ μαῦρος ἄπλωσε τὸ χέρι του πρὸς τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ.

— Δὲν τὸν ἀκοῦτε ποὺ ἔρχεται;

Ἡ κυρία του ἐνέτεινε τὴν προσοχή της καὶ ἄκουσε πολὺ ἀπομακρυσμένο, ἐξασθενημένο ποδοβολητὸ ἀλόγου καὶ ὀλίγον κατόπιν ἤχους κωδωνίσκων.

Ὁ Ἀκακίας σπεύδει συγχρόνως πρὸς τὸ φράχτη τῆς οἰκίας. Ἕνας καβαλάρης ἐμφανίζεται σὲ λίγο ἐκεῖ. Εἶνε τριάντα χρονῶν περίπου, διπλωμένος σ' ἕνα πολύχρωμο μανδύα. Φορεῖ ψηλαῖς ἱπποτικαῖς μπόταις μὲ μακρυοὺς πτερνιστῆρας. Μαστίζει τὸ ἄλογό του μὲ ὀργὴ καὶ προχωρεῖ σὰν ἀστραπή, πηδῶντας θάμνους καὶ χαντάκια!

Εἶνε μετρίου ἀναστήματος, ἀλλὰ φαίνεται ἰσχυρός, ἐξαιρετικὰ εὔρωστος, μὲ χαλύβδινα νεῦρα. Τὸ μέτωπό του εἶνε πλατύ, τὰ μάτια του εὔστροφα, τὰ χείλη του λεπτά, ξανθὸ τὸ ὑπερήφανα στριμμένο μουστάκι του.

Φαίνεται ἄνθρωπος ἐνεργητικός, ποῦχει ζήσει μέσα σὲ κινδύνους διαρκεῖς καὶ ἀγῶνας καὶ περιπετείας. Ἄνθρωπος διορατικὸς καὶ εἴρων, ἄνθρωπος ἐπίμονος, καπριτσιόζος, σκληρός, ἄκαρδος, χωρὶς εὐαισθησίαις. Μὲ δυὸ λέξεις σκληρὸς καὶ δυνατός.

Ἐν τούτοις ἡ φυσιογνωμία του εἶνε μᾶλλον γλυκεῖα. Οἱ τρόποι του λεπτοὶ καὶ τὸ ὕφος του εὐγενικό.

Ὁ Ἀκακίας κρατεῖ τὸ ἄλογο ἀπὸ τὸ χαλινάρι καὶ σκύβει νὰ πατήσῃ καὶ νὰ κατέβῃ ὁ αὐθέντης του, ὁ ὁποῖος πατᾷ ἐπὶ τοῦ ὤμου καὶ πηδᾷ στὴ γῆ, ρωτῶντάς τον ἀγερώχως:

— Λοιπὸν τί εἰδήσεις ὑπάρχουν γιὰ τὸν ἄθλιο ἐκεῖνον Ζερράλ;

— Αὐθέντα μου, δὲν ἐφάνηκε καθόλου πειὰ στὴν ἀγροικία. Δυὸ κυνηγοὶ ποὺ πέρασαν χθὲς ἀπὸ δῶ, μᾶς εἶπαν πῶς τὸν εἶδαν ν' ἀκολουθῇ ἕνα γρουπ κυνηγῶν ἀγρίων ἀλόγων.

— Μπᾶ! Πῆγε μαζὺ μ' αὐτοὺς ποῦχουν πατίρδα τους τὴν ἔρημο; Καὶ δὲν φροντίζει νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ σπίτι τοῦ αὐθέντου του ὁ ἄπιστος σκύλος; Ἔγνοια του. Θὰ τὸν πιάσω καὶ θὰ λογαριαστοῦμε. Θὰ τὸν ἀφήσω στὸ βασανιστήριο εἰκοσιτέσσερες ὧρες.. Ἀλλοίμονό του εἶπα!

Ὁ Ἀκακίας σκύβει κάτω τὸ κεφάλι, ἀκούει καὶ τὰ μάτια του λαμποκοποῦν ἀπὸ εὐχαρίστησι. Ἀσφαλῶς μισεῖ τὸν Ζερράλ αὐτόν, τὸν δραπέτην...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἡ ὡραία κυρία ἐπλησίασε τὸ σύζυγό της, τοῦ ἐπῆρε τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε μ' ἕναν τόνο ποὺ ἔκλεινε τὴ χαρά της μαζὺ καὶ μὲ κάποιο παράπονο:

— Ἤρθες ἐπὶ τέλους, Γοντράν; Γιὰ νὰ σὲ περιμένω ὅλη τὴ νύχτα, δὲν ἔχω κοιμηθῆ διόλου.

— Καὶ γιατὶ ἀγαπητή μου; τῆς ἀπήντησε ξερὰ ὁ σύζυγός της.

— Ἤμουν τόσο ἀνήσυχη, φίλε μου. Εἶχα χίλιες δυὸ κακιὲς προαισθήσεις. Ὁ τόπος αὐτὸς εἶνε τόσο ἔρημος καὶ τόσο ἄγριος! Ἐπὶ τέλους ὅμως ἤρθες κ' ὅλους τοὺς φόβους μου καὶ τῆς ἀνησυχίες μου τῆς σκορπίζει αὐτὴ ἡ στιγμὴ τοῦ ἐρχομοῦ σου.

— Ἔτσι λοιπὸν θὰ εἶσαι πάντα ἡ ἴδια, Ἐλισσάβετ; τῆς εἶπε ὁ σύζυγός της. Θὰ εἶσαι πάντοτε δειλὴ κι' ἀπαισιόδοξη. Δὲν θὰ ἦταν καλύτερα νὰ κοιμώσουν ἥσυχα τὴ νύχτα στὴν κάμαρή σου, χωρὶς ν' ἀνησυχῆς γιὰ μένα;

— Νὰ κοιμώμουν ἥσυχη; τοῦ ἀπήντησε ἡ Ἐλισσάβετ. Καὶ πῶς μποροῦσα, ποὺ ἔνοιωθα νὰ πήζῃ τὸ αἷμα μέσα μου, ἀπὸ τρόμο, σὰν ἀναλογιζόμουν πῶς ταξείδευες ὁλομόναχος σ' αὐτὸν τὸν καταραμένο τόπο; Κι' ὁ ὕπνος μου νομίζεις πῶς θὰ ἦταν καλύτερος; Τὴν περασμένη νύχτα χίλια κακὰ ὄνειρα μὲ βασανίζανε. Καὶ πότε ἔβλεπα πῶς ἔπεσες στὰ χέρια τῶν Ἰνδῶν καὶ πότε πάλι πῶς σὲ κυνηγοῦσαν οἱ λησταὶ μέσα στὴν ἐρημιά!..

—Μπᾶ! ἔκανε ὁ Γοντράν. Βεβαιώσου πὼς ἂν μοῦ τύχαινε κανένα τέτοιο συναπάντημα, θὰ ἤμουν πολὺ εὐχαριστημένος. Ὄχι μόνον δὲν θὰ πάθαινα τίποτα, ἀλλὰ καὶ θὰ ἔπαιρνα ἀπὸ τοὺς λησταὶς ὅ,τι εἶχαν καὶ δὲν εἶχαν καὶ δὲν θὰ γύριζα στὸ σπίτι μ' ἄδειανὰ τὰ χέρια.

—Τί τρελλός, ποὺ εἶσαι, Γοντράν, τοῦ εἶπε χαμογελῶντας ἡ Ἐλισσάβετ. Θὰ εἶσαι βέβαια κουρασμένος. Ἔλα ν' ἀναπαυθῆς λίγο.

—Ἡ ἀνάπαυσις εἶνε θάνατος, ψιθύρισεν ὁ Γοντράν, μὰ μηχανικῶς ὑπήκουσε καὶ μπῆκε μέσα σὲ μιὰ αὔθουσα. Ἐκεῖ ἔβαλε τὸν μαῦρο δοῦλο καὶ τοῦ ἔβγαλε τῆς μπότες, ξαπλώθηκε φαρδὺς πλατὺς σέ μιὰν μπράντα κρεμασμένη ἀπὸ τὴ στέγη κ' ἄνιψε ἕνα τσιγάρο, ἐνῶ ἔπινε σιγὰ σιγὰ τὸν καφὲ ποὺ τοῦ προσέφερε ἡ Ἐλισσάβετ.

Γιὰ λίγη ὥρα ἡ σιωπὴ ἐβασίλευε μέσα στὴν αὔθουσα. Τέλος ἡ Ἐλισσάβετ ἀποφάσισε νὰ διακόψῃ τὴ σιωπὴ καὶ τὸν ἐρώτησε.

—Λοιπόν, Γοντράν, τὸ ταξίδι σου δὲν εἶχε κανὲν ἀποτέλεσμα;

—Ἀλλοίμονο, ὄχι, τῆς ἀπάντησε μὲ κάποιο θυμὸ ὁ Γοντράν. Ἀδίκως ἔψαξα σ' ὅλα τὰ λιμάνια τοῦ Μεξικοῦ, νὰ βρῶ ἕνα πλοίαρχο ποὺ νἆχῃ ἐμπιστοσύνη σὲ μένα. Ξέρεις τί μποροῦσα νὰ κάνω σήμερα ποὺ ὅλοι οἱ ἔμποροι τὰ ἔχουν χάσει κι' ἔχουν παραλύσει ἀπὸ τὴς πολιτικὲς ἀνωμαλίες τῆς Εὐρώπης; Ὦ νὰ μποροῦσα νὰ βρῶ ἕνα καλὸ κ' ἐξωπλισμένο καράβι γιὰ νὰ κάνω τὸ ἐμπόριό μου! Ἀσφαλῶς θὰ ἐκέρδιζα ἑκατομμύρια!

— Ἐμπόριο, Γοντράν ἐσύ! Τὸν διέκοψε ἡ Ἐλισσάβετ. Ἐσὺ ὁ τόσον ὑπερήφανος καὶ εὐγενής;

— Ἔ, ἀγαπημένη μου; τῆς ἀπήντησε ἐκεῖνος, καὶ τὸ ἐμπόριον γιὰ τὸ ὁποῖον σοῦ μιλῶ εἶνε ἕνας ὡραῖος καὶ καλὸς πόλεμος, ὅπου κάθε στιγμὴ διακινδυνεύει κανεὶς τὴ ζωή του. Κι' ἀντὶ νὰ φυλάω τὸ σπαθί μου νὰ σκουριάζῃ ἀπάνω στὸν τοῖχο, θὰ τὸ εἶχα πάντοτε στὸ πλευρό μου, ἕτοιμο νὰ δράσῃ...

— Καὶ ποιὸ εἶν' αὐτὸ τὸ τόσο περίεργο ἐμπόριο; τὸν ἐρώτησε ἡ Ἐλισσάβετ.

— Τὸ μόνο ποὺ μπορεῖ σήμερα νὰ κάνῃ ἕναν ἐπιχειρηματία ἑκατομμυριοῦχο! Εἶνε τὸ ἐμπόριο ποὺ προμηθεύει στοὺς εὐγενεῖς μεγιστάνας τοῦ Μεξικοῦ, δούλους πιστοὺς κι' ἀφωσιωμένους, σὰν τὸν Ἀκακία.

— Ἡ δουλεμπορία! φώναξε μὲ φρίκη ἡ Ἐλισσάβετ.

— Γιατί σοῦ φαίνεται τόσο ἔκτακτο καὶ σὲ κάνει νὰ φριττῆς; ἐξηκολούθησε μ' ἀπάθεια ὁ σύζυγός της. Φαντάζεσαι ὅτι θὰ μπορέσω νὰ ζῶ πάντοτε μέσα σ' αὐταῖς τῆς ἐρημιὲς σὰν ἀσκητής;

— Κι' ὅμως ἡ ζωὴ εἶνε τόσο ὡραία καὶ τόσο εὔκολη ἐδῶ γιὰ δύο ὄντα ποὺ ἀγαποῦνται, τοῦ εἶπε γλυκὰ ἡ Ἐλισσάβετ.

— Δὲν ἀρνοῦμαι κ' ἐγὼ ὅτι αὐτὴ ἡ παρθένος ἐπαρχία τοῦ Μεξικοῦ εἶν' ἀληθινὸς ἐπίγειος παράδεισος γιὰ τὴς γυναῖκες, τῆς ἀπάντησε ὁ Γοντράν Φαβιέρ, μὰ ὁ ἄντρας, μικροῦλα μου, ἔχει ἄλλη ἀποστολή.

(Ἀκολουθεῖ)